

DIRTY CRUSTY

de
**CLARE
BARRON**

una proposta de LA VIRGUERIA

sinopsi

La Jeanine lluita per mantenir una vida digna i ordenada a la ciutat, però la realitat és que aquesta fita tan senzilla és més difícil d'aconseguir a cada passa que fa. *Dirty Crusty* explora els límits de les relacions, els espais i les identitats, i exposa com aquest món massa salvatge ens empeny fins a límits insospitats. Clare Barron va escriure aquesta obra el 2012, abans del #MeToo, abans de ser conscient que havia patit una agressió sexual i abans de ser diagnosticada amb un trastorn bipolar. Confessa que l'escriptura d'aquest text va ser clau per a poder posar nom a les dues realitats que l'acompanyaven i sobre les quals en parlava sense identificar. Amb un llenguatge irreverent, l'autora revelació de l'escena *underground* novaiorquesa ens apropa a la dificultat de sobreviure als nostres dies i trobar el nostre lloc al món a través d'una anti comèdia romàntica que navega entre l'humor àcid, la incomoditat i el desordre.

fitxa artística

Autoria: Clare Barron

Traducció: Isis Martín

Direcció: Isis Martín i Aleix Fauró

Interpretació: Patrícia Bargalló, Pau Escobar i Sandra Pujol

Coordinació d'intimitat: Lola Clavo

Moviment: Laia Duran

Disseny lumínic i espai escènic: Guillem Gelabert

Disseny de so i música original: Paula Jornet

Vestuari: Gemma Pellejero

Suport disseny de so: Adrià Jornet

Construcció màscara: Gina Moliné

Ajudantia de direcció: Hannah Tomás

Producció executiva: Júlia Ribera i Natàlia Boronat

Fotografia i vídeo de l'espectacle: Marta Caravaca /Gusto audiovisual

Gestió econòmica: Maria Sangüesa (IACTA)

Producció: La Virgueria i La Dramàtica

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya (ICEC)

Agraïments: Ana Torguet Pena, Laura Dat-Sénac, Gian Aimi Duran i Nara Aimi Duran, La Virgueria Club, Teatre Lliure, Jaume Feixes, Carolina Cabrerizo.

clare barron i la virgueria

Descobrir una autora de teatre és un acte atzarós. Com ho és entrar a The Drama Book Shop per casualitat, una tarda postpandèmica de 2022, a Manhattan, Nova York. Un atzar que ens va portar a Clare Barron i a una publicació amb quatre textos seus —alguns premiats, nominats als Pulitzer, tots estrenats a la ciutat nord-americana— i llegir-la i, d'alguna manera, llegir-nos a nosaltres mateixos. Clare Barron destaca per la seva intimitat despüllada, per la seva emocionalitat crua i per parlar de la vulnerabilitat de les persones d'una manera tan directa i alhora, tan casual, com qui no vol la cosa. Té la capacitat de trencar amb estructures narratives clàssiques sense perdre ni una mica la nostra atenció, mentre escriu una tragèdia carregada de sentit de l'humor o una comèdia negra carregada de dramatisme. A vegades des de l'absurd i d'altres des de la més pura visceralitat, ens parla de sexualitat, ens parla de violència, de feminitat, de la infantesa, de com tot allò que ens succeeix ens configura com a persones i com a individus dins d'una societat que, massa sovint, ens engoleix.

Clare Barron va escriure *Dirty Crusty*, el text que ara La Virgueria porta a escena, el 2012, molt abans de ser conscient que havia patit una agressió sexual. Molt abans de ser diagnosticada amb un trastorn de bipolaritat. Segons les seves pròpies paraules, l'escriptura d'aquest text la va ajudar a identificar, a posar nom, i potser —afegim nosaltres— a sanar i salvar-se. Clare Barron navega per la seva malaltia mental i la seva pròpia agressió sexual sense mencionar-les; apareixen als seus textos molt abans que en pogués parlar amb un amic o amb una terapeuta. L'obra reflecteix la ràbia —el dolor, l'aïllament, la soledat, la bogeria— que l'autora sentia a partir de la seva malaltia mental, però també a partir de la seva experiència de viure com a dona jove en aquest món. L'estructura dramàtica, que barreja tragèdia i comicitat tota l'estona, permet planejar per la violència i la salut mental de manera amena i profunda, seguint l'estil característic de Barron, que sovint flueix entre el que és còmic i tràgic sense transicions evidents, i mostra la salut mental fora dels tòpics i en la seva dimensió més col·lectiva: la precarietat, la injustícia, la complexitat del desig, la violència invisible, el trauma, els mandats socials, hi tenen un paper central, i per això no només sobreviure, sinó poder connectar amb les ganes, amb el plaer, amb la pau, amb la bellesa i l'esperança, amb la poesia i amb el desig, és un acte de resistència.

Dirty Crusty podria ser una anti comèdia romàntica amb ansiolítics i desesperació existencial, amb humor negre, sarcasme i una realitat nua i salvatge. Si fos una comèdia romàntica convencional, la Jeanine trobaria ordre i felicitat gràcies a un home o a la dansa. Però Barron trenca aquest esquema: no hi ha redempció fàcil, no segueix els guions previsibles. La protagonista troba el seu poder i la seva veu sense conformar-se amb ideals socials, explorant sexualitat, amistat i resistència des de la seva pròpia perspectiva. L'obra juga amb la noció de la vulnerabilitat emocional i la violència íntima, i posa en escena personatges complexos i imperfectes que es troben en situacions desconcertants.

En essència, aquesta és una obra sobre la lluita per l'autenticitat i l'autoacceptació en un món que sovint exigeix conformitat. Clare Barron, amb la seva escriptura desafiant i directa, ofereix una exploració ferotge dels cossos i els esperits que es resisteixen a ser dominats o definits per les normes externes. I ho fa sense caure en la tragèdia més absoluta, amb un humor molt particular que ens fascina i ens atrapa.

Des de La Virgueria, proposem una posada en escena íntima i nua, crua i salvatge, amb molta presència del cos, el gest, les llums i el so, un llenguatge escènic visceral i físic. La brutícia, el sexe, les màscares, la finestra —la mirada de l'altre—, el ballet... Malgrat tot el que el públic imagina, la posada en escena és un espai despullat i immersiu que permet que la brutalitat i l'humor del text, la seva exposició emocional, arribin al públic amb la seva màxima potència, veritat i intensitat. El cos com a espai de batalla, de dansa i de lluita. La dansa com a text en moviment que expressa el conflicte intern a través de les tensions corporals. Proposem la recerca de la bellesa i la veritat a través de la brutícia, del cos divers, de l'emoció diversa. El públic proper, gairebé respirant la suor dels personatges, crea una tensió viva. Tanquem els llums i donem principi a aquell silenci. Aquell silenci on tot és possible.

Isis Martín i Aleix Fauró

**“Quina és,
la teva fantasia?
Faré qualsevol cosa.
Qualsevol cosa
que vulguis.”**

materials

[Vídeo assajos](#) © Marta Caravaca / Gusto Audiovisual

[Fotos epectacle](#) © Marta Caravaca / Gusto Audiovisual

Més info a www.lavirgueria.com

la virgueria

La Virgueria som l'Isis Martín, l'Aleix Fauró i la Júlia Ribera. Creiem en un teatre compromès. Compromès amb la societat, però també amb la llengua, la cultura, la poesia, la bellesa, el risc i la provocació. En la suma d'energies i el diàleg constant des dels diferents punts de la creació escènica trobem la base a partir de la qual créixer i transformar la poesia textual en poesia visual mitjançant l'energia dels actors i les actrius, la plàstica de la imatge i dels objectes, la música, els silencis i la força dels cossos. Els nostres espectacles són un viatge emocional que s'emporta el públic per retornar-lo, ben remogut, a les seves butaques, i neixen de la necessitat d'expressar amb un llenguatge propi allò que ens incomoda i ens commou de la realitat: el teatre com a altaveu per donar ressò a les nostres inquietuds que, alhora, poden ser també les del nostre públic.

ESPECTACLES

Teoria King Kong, de Virginie Despentes.

Adaptació de M. Àngels Cabré i direcció d'Isis Martín. Teatre de Salt, 2024.

La punta de l'iceberg, d'Isis Martín. El Maldà, 2023.

El missioner, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Festival Grec, 2022.

Demà, d'Helena Tornero. Sala Beckett, 2020.

Com menja un caníbal, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Lleialtat Santsenca, 2019.

Medusa, adaptació a càrrec de Pablo Ley de la novel·la homònima de Ricardo Menéndez Salmón. Premi Crítica Serra d'Or a millor espectacle 2017. Premi Quim Masó 2016. Temporada Alta i Teatre Nacional de Catalunya, 2017.

Snorkel, d'Albert Boronat. Sala Beckett, 2015.

Arbres, de Marc Artigau. Sala Beckett, 2014.

El pes del plom, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Sala Beckett, 2014

Paisaje sin casas, de Pablo Ley. Premi Marqués de Bradomín 1990. Teatre Lliure, 2013.

180° de cel, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Teatre Tantarantana, 2012.

L'hivern al cos, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Teatre Tantarantana, 2011.

Si avui és diumenge demà és dijous, d'Isis Martín i Aleix Fauró. Versus Teatre, 2009.

contacte

Comunicació

Júlia Ribera - comunicacio@lavirgueria.com

656 955 586

